990106-2

Parmenidés jako první filosof ostře zaměřil své zkoumání na otázku bytí, ale zároveň (také jako první) na otázku nebytí. „Nuže já ti teď povím – a slovo, jež uslyšíš, podrž –, které lze jenom cesty si mysliti zkoumání všeho: jedna cesta, že *jest* a vůbec že nebytí není, dráha to přesvědčení, nebo ono provází pravdu; druhá pak cesta, že *není* a že je nebytí nutné. O této cestě ti říkám, že nelze ji poznati nijak, neboť nejsoucí ani bys nepoznal – není to možno -, ani je nevyslovil, vždyť myslit a býti je totéž. (Zl. B2 a 3 z Prokla, Klementa aj. , překlad K. Svobody.) – Lze se proto nyní tázat, proč a v jakém rozsahu je „nebytí“ nepoznatelné a nevyslovitelné. A to zase předpokládá, že náležitě prozkoumáne, proč, v jakém rozsahu a zejkména jak je poznatelné a vyslovitelné „bygtí“.

(Písek, 990106-2.)